

[Wihjelm.]

om noget som helst kvalitetskrav i det radikale forslag.

Til boligministeren. Jeg takker for det, jeg fik svar på, men vil dog nævne, at jeg ikke fik svar vedrørende det åbenbare hul, der ligger i regeringens forslag med hensyn til bremsen på anpartslejlighederne deri, at der ikke er nogen som helst grund til for spekulanter at vente og se, hvordan det går med det her forslag. Der er tværtimod al mulig grund til at benytte den tid, der er, kort eller lang, til en bremse sættes ind, idet der nemlig ikke er en forbindelse mellem ejendomsretten til denne anpart og så, at man skal bruge den. Der er åbnet for alle muligheder for at benytte sig af stråmænd, og disse muligheder vil naturligvis blive udnyttet.

At der lovgives imod den slags ting betyder, at der skabes en usikkerhed hos disse spekulanter med hensyn til deres fremtidige muligheder for at realisere disse gevinster, og det kan kun lade sig forhindre ved at bebude, at forslaget vil få tilbagevirkende kraft. Jeg har ikke de store betænkeligheder ved, at et forslag på dette område skulle have tilbagevirkende kraft, men jeg synes nok, at det forudsætter én ting, nemlig at det er bebudet, at sådan vil der blive handlet. Derfor synes jeg, det er meget beklageligt, at boligministeren overhovedet ikke gik ind på denne problematik, men kun sagde noget vagt om, at overgangsordninger er man villige til at se på. Derfor finder jeg det meget nødvendigt, og det har vi gjort fra den første dag, at gentage og gentage: der vil komme til at ligge ændringsforslag, om ikke andet så fra os, om, at disse bremser på anpartslejligheder får tilbagevirkende kraft.

Vedrørende den diskussion om, hvad der forpligter, og hvad der ikke forpligter i boligforliget: se, det kan jo være meget sjovt, men hvis vi skal tale om, hvad der virkelig er sket her i dag, så er der simpelt hen sket det, at fru Winnie Russell har fået lov til at undlade at trække sin udtalelse tilbage om, at dette radikale forslag var i strid med boligforliget, af den simple grund, at der allerede er indgået en studehandel, eller at den er lige på trapperne, så kan man nok så meget stadig væk hævde, at det er i strid med boligforliget. Men det er jo ikke i strid

med, at socialdemokratiet i så fald af egen fri vilje går hen og laver et nyt femkantet forlig, tilfældigvis med de samme 5 forligsparter og muligvis flere, om det indhold, som er i det radikale forslag, eller hvad man nu kan handle sig frem til mellem de to forslag her.

Det er, hvis jeg ikke tager meget fejl, den sørgelige realitet, der ligger. Socialdemokratiet har på forhånd opgivet at slås imod denne lempeliggørelse for ejerlejlighederne, ellers kan jeg ikke forestille mig, at både boligministeren og den socialdemokratiske ordfører ville sige, at det radikale forslag må ses i sammenhæng med regeringens udspil; og som fru Winnie Russell sagde, er begge forslag et udtryk for ønsket om at eje sin egen bolig. Der er ikke noget bevisligt ønske om de dér ting, der er en boligmangel, som viser, at sådan nogle boliger kan sælges, når de ikke udbydes til leje, når de så at sige fratrækkes lejeudbuddet, og det er ikke noget bevis for et ønske om at eje egen bolig.

Johan Philipsen (V):

Folketingets forhandlinger refereres. Det kan være, hvad det være vil, men de trykkes også. Af hensyn til den risiko, jeg måtte løbe, hvis der på et senere tidspunkt var nogle, der ville læse, hvad jeg har sagt, så er jeg nødt til at komme med en kommentar til boligministerens udtalelser, der lyder omtrent sådan: jeg ved ikke, om jeg kan drage den konklusion af mine udtalelser. Den konklusion var efter min mening, hr. boligminister, lidt for vidtgående. Min afvisning af at diskutere ejerlejligheder under boligforligsforhandlingerne skete ikke alene af hensyn til socialdemokratiet, hvis stilling til ejerlejligheder jeg selvfølgelig var bekendt med, men simpelt hen ud fra det almindelige ønske om at undgå at få flere ting at diskutere. Sagen var jo den, at venstre og socialdemokratiet ikke havde noget flertal tilsammen, og det var et almindeligt ønske at få et massivt flertal, da det jo i øvrigt også lå i bagehovedet hos os alle, at et meget snævert flertal på boligområdet tidligere havde vist sig at være en dårlig løsning.

Derfor kom min afvisning af at diskutere ejerlejligheder, hvor jeg altså brugte det udtryk: før forliget er i havn. Det var en afvisning generelt i retning af ikke at få flere problemer at slås med, end vi havde i